

Pod troskami rakety vystřelené do vesmíru

1.

Když jsem otevřel oči, ležel jsem v čistém pokoji na bílé železné posteli. Vedle postele stál malý železný stolek, naproti posteli byla bílá skříň. Kromě těchto věcí a dvou židlí nebylo v pokoji nic jiného.

Necítil jsem žádných bolestí. Neměl jsem vůbec žádného pocitu, jenž připomínal by mi něco lidského. Zdálo se mi však, že pokoj a postel, na níž ležím, letí obrovskou rychlostí vesmírem. Dívám se z veliké výše dolů, ale nevidím ničeho, kromě nekonečnosti prostoru. Pokoj a postel, na níž ležím, řítí se stále šílenějším tempem. Zatajil se ve mně dech.

Náhle zmocnil se mne lidský pocit: hrůza. Šílená hrůza z nekonečnosti vesmíru. Letím stále šílenější rychlostí, aniž bych tušil kam. Cítím, že oči zalily se mi slzami anebo potem. Chci vykřiknout, ale nemám hlasu. Chci se něčeho zachytit, ale nemám rukou. Chci vstát, ale jsem beznohý anebo svých nohou necítím.

Tempo šíleného letu se stupňuje. Letím nekonečností vesmíru. Zdá se mi, že slyším prudké výbuchy. Nevím však, odkud přicházejí. Let nekonečností je po každém výbuchu šílenější. A hroznější. Hledám kolem sebe lidskou tvář. Není zde lidské tváře. Snad hrůza byla by méně

hroznější, kdybych mohl spatřit aspoň svoji vlastní tvář. Nekonečnost vesmíru nemá však zrcadla.

Zavřel jsem oči. Nevidím nic a neslyším ničeho. Ale cítím, že šílenou rychlostí letím vesmírem a že jsem úplně sám. Kdybych měl aspoň ruce, abych se mohl něčeho zachytit! Kdybych měl nohy, abych mohl povstat! Mé celé tělo je však bezvládné. To je v tom šíleném letu nejhroznější. Od té chvíle, kdy zavřel jsem oči, naplnila mne ještě větší hrůza.

Otevřel jsem oči znova. Pohleděl jsem znova dolů. Chtěl jsem vykřiknout radostí, ale selhal mi hlas. Hluboko pod sebou viděl jsem temné obrysy. Země!

Pokoj a bílá postel, na níž jsem ležel, počaly rychle klestat. Temné obrysy pode mnou ztemněly ještě více. Je to země!

Řítím se šílenou rychlostí dolů. Ještě šílenější rychlostí, nežli řítíl jsem se vzhůru a kupředu do nekonečnosti vesmíru. Již rozeznávám docela zřetelně obrysy hor. Jsou to skály, pokryté ledem a sněhem.

Nyní již musím dopadnout. Pokoj a postel, na níž ležím, zachytí se na hřebenu sněhem pokrytých skal. Bude pode mnou pevná půda. Uniknu z říše šílenství. Ucítím hmotu, bez níž člověk přestává být člověkem. Potom snad zase budu mít ruce. Snad se dokonce dovedu postavit. A nespatřím-li kolem sebe člověka, snad uvidím aspoň zvíře. Jsou chvíle bezmocné osamělosti, kdy i zvířecí tvář mění se ve tvář lidskou. Jenom nepropadnout hrůze! Ubránit se šílenství!

Pokoj a postel, na níž ležím, letí již těsně nad sněhem pokrytými hřebeny hor. Zdá se, že země nás přitahuje. Spatřil jsem ohromného ptáka. Mezi rozpjatými křídly

měl lidskou tvář. Ale v té lidské tváři nebylo očí. Byly v ní pouze dva důlky. Nevím, zdali jsem vykřikl, anebo pouze myslil:

To je smrt! Zahynu dříve, nežli dopadnu k zemi!

Třeskla ohlušující rána. Pokoj s bílou železnou postelí, skříní, stolkem a dvěma židlemi a já s nimi narazili na hřeben zledovatělé skály. Srazili jsme se, skála se sesypala a rozdrtila celou zem. Proto byla ta rána tak hrozná.

Ten veliký pták s lidskou tváří mezi křídly a dvěma prázdnými důlky v ní byla přece jen smrt!

2.

Skutečně jsem se nezabil? Opravdu žiji? Jak by to jenom bylo možné?

Ruka sjela mi z postele. Cítil jsem to. Bože, vždyť já mám ruce. Pokusil jsem se ruku nadzvednout. Mám živé ruce!

Přidržel jsem si ruku před očima. Vidím ji. Položil jsem si ruku na čelo. Cítil jsem, že je horká.

Kde to vlastně jsem?

Otevřely se dveře pokoje. Téměř neslyšně. A stejně neslyšně kráčela k mé posteli žena v bílém plášti.

Stanula u postele, vzala moji ruku do své a držela ji tak chvíli. Slyšel jsem, jak tiše pravila:

– Sto třicet šest. Již je lépe.

Pak nadzvedla mi žena ruku a vsunula mi pod paži nějaký předmět. Chvilku stála beze slova u mé postele. Pak vyňala předmět, který vsunula mi před tím pod paži, pohleděla naň a řekla polohlasně, jako by mluvila k sobě:

– Třicet devět osm.

Žena v bílém plášti položila mi ruku na čelo a děla hlasitěji:

– Přejete si něčeho?

Chtěl jsem se otázat, kde jsem a co se se mnou stalo. Ale marně namáhal jsem se promluvit. Hlas mi vždy selhal.

Znovu zmocnila se mne hrůza. Zachvěl jsem se. Žena v bílém plášti to asi zpozorovala, neboť pravila:

– Nebojte se, nezemřete. Kritické chvíle jste již překonal.

Nechápal jsem ničeho z jejích slov. Co je to život a smrt? Nevím. A přece, nechápaje života ani smrti, zachvěl jsem se znova.

Žena v bílém plášti vzala židli, postavila ji k mé posteli a posadila se.

– Jste hrdina – pravila.

Nevím, co je to hrdinství. Ale žena v bílém plášti pokračovala:

– Je to hrdinství, i když jste pokoušel boha.

– Jakého boha? Nevím, co to je bůh. – Nechápaje ničeho ze slov ženy sedící u mé postele, hleděl jsem na ni udiveně. Ona mluvila dále:

– Bylo to však šílenství, dát se vystřelit raketou do vesmíru. To, co je v člověku lidského, má zůstat na zemi. Pouze duše člověka může se vznést až do nebe a spatřit tvář boha. Všichni, kdož činí pokusy proniknout i se svým tělem do nebe, musejí zahynouti. Byl jste zajisté velmi zbožný ve svém životě, když se bůh nad vámi smíloval a srazil vás s raketou k zemi ještě živého.

Žena v bílém plášti sepjala ruce a mlčela. Po chvíli však hovořila znovu:

– Všichni říkali, že je to šílenství. Říkali to i ti, kteří nevěří v boha.

– Šílenství! To slovo bylo jediné ze všech slov, jemuž jsem rozuměl. Ano, již se pamatuji, že propadal jsem šílenství, když z nesmírné výše řtil jsem se nekonečnem.

– Neměl jste se dát k tomu zlákat – pokračovala žena v bílém plášti. Ani raketa až do nebe nedoletí. Je to pekelný vynález. Nebe a peklo jsou dva póly, které se nikdy nesejdou. Ani na měsíc raketa nedoletí. Kdyby bůh chtěl, abychom navštěvovali měsíc, sám by se postaral o cestu, jež by nás s ním spojovala.

Ve spoustě slov, která žena v bílém plášti ke mně promlouvala, nebylo ničeho, co bych dovedl pochopit. Chápal jsem pouze zvuk lidského hlasu, slyšel jsem slova, ale jejich smyslu jsem nerozuměl. Viděl jsem, že rty ženy se pohybují.

– Slyšíte mne? – otázala se žena, sedící u mé postele. Přikývl jsem hlavou.

– A rozumíte mi?

Pohnul jsem rty. V hrdle se mi uvolnilo. Pak náhle vydralo se z něho první slovo:

– Ne.

Němota byla prolomena. Pocit hrůzy, která mne zachvacovala, zmizel. Nadzvedl jsem hlavu a otázel se:

– Kde to vlastně jsem?

Žena v bílém plášti odpověděla:

– V nemocnici Damiána Boty, největšího ševce světa. Raketa, kterou jste se dal vystřelit, nevrátila se do Německa, jak tvrdil její vynálezce. Zřítela se, stažena na svém letu k nebi božskou silou zpět na zem, 900 kilometrů

od místa, kde byla vystřelena. Vynesli vás z hořících trosek rakety polomrtvého. Byl to sám největší švec světa, Damián Bota, jenž vás vysvobodil z hořících trosek rakety a dopravil sem.

Když jsem nabyl řeči, počínal jsem také přemýšlet: raketa – 900 kilometrů – hořící trosky – země – největší švec světa Damián Bota. Ne, rozhodně se na nic takového nepamatuji. Hleděl jsem nechápavě na ženu v bílém plášti, sedící u mé postele.

– Osm dní ležel jste v bezvědomí. Lékaři pochybovali o vaší záchraně – vysvětlovala žena. – Ale krizi jste šťastně překonal. Dnes ráno již lékaři prohlásili, že nezemřete. Damián Bota měl z toho velkou radost.

Žena v bílém plášti vstala a neslyšně odešla. Zůstal jsem v pokoji zase sám. Cítil jsem, že žiji, počínám myslet a chápat. Ale nepamatuji se, že bych již žil. Chápu pouze skutečnost, protože neznám minulosti. Vím, že jsem. Ale nevím, byl-li jsem již. To je všechno, co si dovedu uvědomit. Usnul jsem.

3.

Nevím, jak dlouho jsem spal. Když jsem se probudil, stáli u mé postele tři muži. Dva z nich byli oděni v bílé pláště, třetí v tmavý občanský oblek.

– Domníváte se tedy – pravil muž v občanském oděvu k mužům v bílých pláštích – že se uzdraví?

– Určitě se uzdraví – odpověděli oba muži souhlasně. – Nelze dosud ovšem říci, jak projeví se na jeho duševní stav prožitá hrůza příšerného dobrodružství, pro něž se dal zlákat. Vnější jeho zranění nebude mít následků.